

Évközi 30. Vasárnap B

Mester, add, hogy lássak! (vö. Mk 10,51)

Olvasmány

Jeremiás 31,7-9

Ezt mondja az Úr: "Kitörő örömmel örüljete Jákobon, örvendjete annak, aki első a nemzetek között. Dicsőítséte, hirdesséte és mondjátok: 'Az Úr megszabadította népét, Izrael maradékát.'

Íme, visszahozom őket észak földjéről, és összegyűjtöm őket a föld határaitól. Mindnyájukat összegyűjtöm: a vakokat és a sántákat is, a várandósokat és a szülő anyákat is. Nagy sereg lesz, amely ide visszatér. Könnyek között jönnek, fohászok között vezetem őket vissza.

Forrásvizekhez vezérem őket, sima ösvényeken, nehogy elessenek. Mert atyjává lettem Izraelnek, és Efraim az én elsőszülött fiam."

Szentlecke

Zsidókhöz 5,1-6

Testvéreim! Minden főpap az emberek közül való, és arra rendelik, hogy az Isten tiszteletében képviselje az embereket, ajándékokat és áldozatot mutasson be a bűnökért, mint olyan valaki, aki megértő tud lenni a tudatlanok és a tévelygők iránt, hiszen őrá is gyöngeség nehezedik. Így a népért is, és a saját vétkeiért is áldozatot kell bemutatnia. Ezt a tisztséget magától senki sem vállalhatja, csak az, akit Isten meghív, mint Áront.

Így Krisztus sem önmagát emelte főpapi méltóságra, hanem az, aki így szólt hozzá: "Fiam vagy te, ma szültelek téged." Másutt meg ezt mondja: "Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint."

Evangélium

Márk 10,46-52

Abban az időben: Tanítványaival Jézus Jerikóba érkezett. Amikor tanítványainak és nagy tömegnek a kíséretében elhagyta Jerikót, egy vak koldus, Timeus fia, Bartimeus ott ült az útszélen. Hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: "Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!" Többen szóltak neki, hogy hallgasson, de ő annál hangosabban kiáltotta: "Dávid fia, könyörülj rajtam!"

Jézus megállt, és így szólt: "Hívjátok ide!" Odaszóltak a vaknak: "Bátorság! Gyere, téged hív!" Az eldobta köntösét, felugrott, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte: "Mit akarsz, mit tegyek veled?" A vak ezt felelte: "Mester, hogy lássak." Jézus erre így szólt hozzá: "Menj, a hited megmentett téged." Az pedig nyomban visszanyerte látását, és követte őt az úton.

Elmélkedés

Az első pillanatra egyszerűnek tűnik az az evangéliumi rész, amelyet ma hallottunk. Egy csodáról szól, amilyen több is van az evangéliumban: egy vak Jézus hatalmas által visszanyeri látását.

*Nézzük meg egyszer alaposabban a jelenet szereplőit. Itt van Jézus. Utón van, az útját járja, amely a bukáshoz, a halálhoz vezet. Tévedhetetlenül halad, abba az irányba, amely megmutatkozik. Ezen az úton van szemé azokra az emberekre, akiknek szükségük van rá. A nyugtalan tömegben észreveszi pont **azt**, akinek szüksége van rá, és őrá vár, bíz benne. Megtapasztalja a hitét és segít rajta. Jézus körül ott vannak tanítványai. Már régóta vele vannak, de még mindig nem értik meg őt. Ők az igazi vakok az elbeszélésben. Jézus az erőszakos halálról beszél, amely rá vár – ők az első helyekről beszélnek, amelyeket a jövő országban igényelnek maguknak! És amikor az ember Jézus után kiabál, akkor bosszusak lesznek és el akarják hallgattatni. A vak csak kolduljon tovább, de hagyja békén Jézust. Védeni akarják Jézust – vagy gyanítják, hogy Mesterük megint gondoskodni fog egy kitaláltól? Véleményük szerint túl sokat bajlódik ezzel a söpredékkal. Jézus társaságában már annyira előkelőnek tartják magukat, hogy elfelejtették, honnan jöttek? Habár túl gyakran gúnyolódtak és éreztették velük megvetésüket a farizeusok és írástudók: "Vámosokkal és bűnösökkel találkozok. Bűnösök és utcalányok a barátai...!" Amikor azonban észreveszik, hogy Jézus a koldushoz közeledik, akkor bátorítják: "Téged hív. Menj oda hozzá, segíteni fog. Már sokaknak segített." Most újra ráébrednek hivatásukra, Jézus azért hívta őket, hogy segítsenek neki az elveszettet összegyűjteni. Pont a szegényekről és mellőzöttekről kell gondoskodniuk – éppúgy, mint neki –, és igazságot juttatni azoknak, akikkel igazságtalanul bánnak, megrövidítenek Jézus társaságában minden ember teljes emberségére talál. Oly gyakran megtapasztalhatták már ezt, és most ezt az élményt kell továbbadniuk. Jézusnak még gyakran kell a Lélek által emlékeztetnie őket: "Aki nagy akar lenni, az legyen a ti szolgátok, és aki az első akar lenni köztetek, az legyen mindenkinek a szolgája. Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért." (ld. Mk 10,44.45). Az igazi csoda nem arra irányul-e, hogy megnyíljon a tanítványok szemé? Ma arra emlékeztet ez minket, hogy Jézus minket is meghívott, hogy tanítványaiként kövessük őt. Éppúgy, mint neki, nem magunkért kell élnünk, hanem másokért. Elsősorban azokért, akik nem tudnak segíteni magukon, akik hiába kiáltanak igazságosságért és emberi méltóságért, akik nem élhetnek hitük és meggyőződésük szerint. Szolidaritásunkra várnak mindazok, akiket mellőznek és igazságuk csorbát szenved. A világ igazságra, szabadságra, igazságosságra és békére vágyik, akkor is, ha néha nem is érzi ezt. Az embereknek látniuk kell rajtunk, hogy a Jézussal élt élet, milyen beteljesedett élet. A szegények és mellőzöttek esélyt kapnak általunk, hogy találkozzanak az Úrral. ("Liturgia és igehirdetés" pápai misszióslevél)*